

РЕШЕНИЕ

№ 2246

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разглежда дело номер **5777** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на КОМИСИЯТА за ФИНАНСОВ НАДЗОР (КФН), представлявана от заместник-председателя, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, срещу РЕШЕНИЕ от 24.02.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 14^{-ти} състав, по адм. наказателно дело №75/2012г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в противоречие с материалния закон. Счита, че са неоснователни аргументите на първостепенния съд за несъставомерност на деянието. Поддържа, че в случая е налице очевидна поправка на реквизит – датата на сключване на застрахователна полица. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него да бъде потвърдено Наказателно постановление (НП) №Р-10-975/16.09.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

Ответникът – ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ [фирма], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител и в писмен отговор от 01.11.2013г. излага доводи за неоснователност на касационната жалба и моли съда да я остави без уважение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Кайнакчиева от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следното:

С НП № Р-10-975/16.09.2011 г. на ответника по касационната жалба – ЗК [фирма], е наложено административно наказание – „имуществена санкция”, в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева, на основание чл. 317, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ), за нарушение на чл. 317, ал. 3, във вр. с ал. 1 КЗ – представяне на невярна информация в КФН, във връзка с осъществяването на застрахователен надзор.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № Р-10-975/16.09.2011 г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е приел, че извършеното не съставлява нарушение на чл. 317, ал.1 КЗ, тъй като изисканата от него информация е предоставена точно и съобразно отчетената полица от застрахователния посредник. За да се счита, че поднадзорното лице представя невярна информация с представените преписи, то най-напред следва да е констатирана неточност между завереното копие и оригинала, от който е направено. Т.е. ако поправката на датата е направена върху оригинала и препис от него е представен на контролния орган, не може да се счита, че информацията е невярна. Не е установено, че е налице разлика между вписаните в оригиналния документ данни при поднадзорното дружество и преписа, който последното е издало. Не може да се твърди, че поднадзорният е подал невярна информация, след като издава препис от това, с което разполага и не може да се твърди, че ако в този вид, с поправката, полицата е отчетена от застрахователния посредник, това не се отразява на съставомерността на деянието, вменено на застрахователя. Деянието щеше да е осъществено от обективна страна в чист вид, в случай че при застрахователя е налице документ, отразяващ една дата, а той удостовери, въпреки този документ, различна дата пред надзорния орган.

Тези правни изводи на първостепенния съд се споделят от настоящия касационен състав.

Законът не е дал легално определение за „информация” или „невярна информация”. В чл. 59 КЗ е разпоредено задължение за застрахователите и презастрахователите за създаване и поддържане на информационна система за изключително широк кръг факти и документи. Финансовият надзор, който осъществява КФН, включва дейността на застрахователите, презастрахователите, застрахователните брокери и застрахователните агенти съгласно Кодекса за застраховането и на здравноосигурителните дружества, съгласно Закона за здравното осигуряване. Съгласно чл. 1, ал. 2, т. 2 ЗКФН по аргумент от правомощията на Дирекция „Застрахователен надзор” по чл. 57, т. 1 от Правилника за устройството и дейността на КФН, съдът приема, че осъществяването на надзор и проверки на място се отнася до спазването на всяка една от разпоредбите на Кодекса за застраховането. В случая самата санкционна норма на чл. 317, ал. 1 КЗ визира наказуемото поведение – предоставяне на невярна информация. Съгласно Тълковния речник на българския език тълкуването, дадено на понятието „информация” е „Съобщение, сведение за нещо;

осведомяване. Сведения, възприемани и предавани от човек”, т.е. информацията винаги предполага отразяване на някакви данни от обективната действителност. В конкретния случай данните от обективната действителност не са комплицирани и сложни. В съдържащия се при застрахователя екземпляр от застрахователен договор № 05-5-101087286J от 23.12.2010 г. има поправка на датата на сключване. Другият екземпляр от същия договор е с дата на сключване 26.12.2010 г. Така при упражняване на надзорните си правомощия, чрез изискване на документи, касаторът КФН е установил очевидна поправка на реквизит, изразяващ се в разминаване между посочената от ЗК [фирма] дата на сключване на договора (23.12.2010 г.) и действителната дата на сключване на договора. Следва да се посочи, че застрахователят не е посочил конкретна дата на сключване на договор № 05-5-101087286J, а е предоставило копия от договори. При прегледа на тези копия, КФН е констатирала „поправка” на датата на сключване на договора, но това обстоятелство не е равнозначно на предоставяне на невярна информация. Не е ясно, коя е вярната информация - не е изследвано, кога е сключен процесният застрахователен договор и защо се приема, че ЗК [фирма] е посочила дата на сключване „23.12.2010 г.”, а не дата на сключване „26.12.2010 г.” Предвид сравнителното тълкуване на санкционните разпоредби на чл. 317, ал. 1 и чл. 317а, ал. 4 КЗ законодателят е уредил случаи на предоставяне на невярна информация, непълен или неточен запис на информация. Поправката на датата на частен документ, без данни страните, които са го сключили, да не са постигнали съгласие относно съществените му елементи (вкл. дата на сключване) не прави договора недействителен. Т.е. в конкретния случай е налице валидно и действително сключен застрахователен договор № 05-5-101087286J. Наличието на поправка в екземпляра, съдържащ се при застрахователя не съставлява „невярна информация” по смисъла на чл. 317, ал. 1 КЗ, тъй като самият застраховател не е предоставил данни относно датата на сключване на договора. В конкретния случай не е установено, каква информация е предоставил застрахователя по чл. 294 КЗ, поради което констатираната „очевидна поправка на реквизит на договора” не може да се санкционира като „предоставяне на невярна информация” по смисъла на чл. 317, ал. 1 КЗ.

Неоснователен се явява наведеният от застрахователя довод за нарушение на принципа „non bis in idem”, установен с чл. 17 ЗАНН, тъй като според него е наказан за едно деяние няколко пъти. Когато с едно деяние се осъществяват различни състави на административни нарушения или едно лице е извършило няколко нарушения, за всяко от тях се налага отделно административно наказание, съгласно разпоредбата на чл. 18 ЗАНН. В административнонаказателното производство не се прилагат правилата за съвкупността по чл. 23 - 26 от Наказателния кодекс.

Основателен се явява обаче доводът, че нарушението е маловажно. Действително нарушението е от категорията на формалните и не предвижда като последица съставомерен резултат. Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН дава възможност на АНО, при наличието на маловажен случай на административно нарушение, да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание, като с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК НА ВКС

дава становище че изразът в закона „може” не обуславя действие при „оперативна самостоятелност”, а означава възлагане на компетентност и АНО е длъжен да приложи тази привилегирована разпоредба. Същото решение посочва, че в случаите, когато това не е сторено от АНО, а са налице предпоставките за това, то налице е основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона. В настоящия случай следва да се вземат предвид обстоятелствата, които намаляват обществената опасност от деянието. В случая не само не е настъпила увреда, но такава не може и да настъпи, тъй като застрахователната премия е изплатена напълно в момента на сключване на договора и не се определят падежи на разсрочени вноски, а валидността на застраховката е конкретно определена по дати и часове от 27.12.2010 г. до 26.12.2011 г., то датата на сключването е само формален реквизит, който е без значение за правата и задълженията на застрахованото лице. Установеното разминаване/поправка не влияе по никакъв начин на валидността на договора, на размера на премията, на покритите рискове, на застрахователната сума и на възможностите на застрахованото лице да търси обезщетение при настъпване на застрахователно събитие. Същевременно трябва да се отчете, че поправката представлява неблагоприятно за застрахователя обстоятелство, тъй като едноседмичният срок по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 започва да тече от по-ранната дата. Подавайки справката до КФН, застрахователят е посочил данните от наличната при него информация. С поправката не се препятстват и правомощията на контролните органи. Това мотивира настоящата инстанция да приеме, че нарушението, макар и формално извършено, е маловажно поради ниска степен на обществена опасност.

Предвид изложеното решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 24.02.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 14^{-ти} състав, по адм. наказателно дело №75/2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.